

АННА ПЕТРІВ

НЕСАМОВИТИЙ

УДК 821.161.2

П 29

Анна Петрів
П 29 Несамовитий [Текст] : роман / Анна Петрів. — Брустурів :
Дискурсус, 2018. — 192 с.

ISBN 978-617-7411-41-2

Софія тільки-но розпочала власну адвокатську практику, як зразу ж доводиться захищати успішного львівського актора, звинуваченого у вбивстві.

Тільки от вона не зовсім упевнена в тому, що її підзахисний — невинний. І те, що він рідний брат її чоловіка, узагалі не полегшує справи.

Слідчий Ігор Хорунжий після воєнного досвіду має багатьох демонів усередині, але йому вдається тримати все під контролем. Аж до того дня, коли в його відділення заходить незалежна й впевнена в собі Софія — колишня одногрупниця й кохана.

Ця книжка про те, що не зважаючи на гру долі, треба плекати в собі людяність, дотримуватися обіцянок та довіряти.

УДК 821.161.2

ISBN 978-617-7411-41-2

Усі права застережено

© Анна Петрів, текст, 2018

© Дискурсус, видання, 2018

Для Яблуневого Цвіту

Любов варта всього –
варта болю твого,
варта твоїх розлук,
варта відрази й мук,
псячого злого виття,
шаленства та милосердь.
Варта навіть життя.
Не кажучи вже про смерть.

Сергій Жадан

***

...Її невпевненість тривала недовго – до першого дотику. Він знав, як саме торкатися руками, куди направляти пальці. Знав, де її цілувати. Знав навіть, як цілувати – ніжно, смакуючи кожен міліметр шиї, іноді злегка покусуючи. Звідки, звідки він це знав? На те, щоб довідатися й відшукати ті потаємні місця, у її чоловіка пішло більше п'яти років. П'ять років пошуків, розкопок, експедицій її тіла. Проте він так і не отримав лаврів переможця. А тут – тільки один поцілунок, один дотик, один погляд... Досконалість.

Його губи були настільки переконливими, що вона й не думала пручатися. Зрештою, навіщо? Квартира замкнена, ніхто не ввійде, не завадить. Дитини немає, а отже, нема й постійного страху, що побачить щось «не те». Немає... Немає багато чого, що завше заважало їй відчувати себе не просто тілом, дружиною, яка виконує подружній обов'язок, а Жінкою. Бажаною. Спраглою до любовців. Щирою та відвертою в задоволенні, яке віддає та яке приймає...

***

Бути слідчим не означає бути святим вершителем долі. Ця посада/покликання/кара (називайте як хочете) фактично взагалі не означала нічого, окрім досконалого знання кримінального кодексу й етапів розкладання трупа. Ти міг бути милим, ніжним, ясноокиим янголятком у дитинстві, але вирости слідчим. Міг бути пристрасним коханцем, але щоранку мусив змінювати маску й ставати слідчим. Не ідеалізувати цю роботу, як у «Комісарі Рексі», «Коломбо» чи, не дай Бог, у «Пуаро». Від тебе вимагалось одне – прокидатися кожного клятого ранку, вилазити з ліжка й тягти свій зад на робоче місце.

Борони Боже розпочинати день із кави! Та ще й із розчинної! І на порожній шлунок! Однак цього ранку для Ігоря Хорунжого – слідчого з неймовірним самовладанням – не було вибору. Його внутрішня витримка була настільки міцною, що не зрадила, навіть коли він усвідомив, що води вдома нема, а значить, насос знову вийшов із ладу – і чаю теж не буде. У ту мить сірість ранкового краєвиду поселилася в кухні дому його матері, де він мешкав усе життя. Тому, приречено зітхнувши, Ігор зробив те, до чого не вдавався вже багато років: набрав у турку води прямо з криниці, закип'ятив, розірвав пакетик розчинної кави «три в одному» (Господи, звідкіля ця гидота в домі?), залив та відпив. Гірко. Несмачно. Додав ще більше цукру, перемішав. Уже краще! Сніданок – як завжди: два смажених яйця й три кусочки підсушеного на пательні хліба. Усе просто – по-холостяцьки.

Сіре, туманне сьогодення за вікном теж не звеселяло. Ігор знав: завжди в таку паскудну погоду має щось статися. Здебільшого – аварія. Хтось когось не помітив. І це все нормально для великого міста. Ось як для Львова, де завше не їздять, а ганяють. Усі. Згідно зі своїми міфічними правилами дорожнього руху. Люди, коні, свині, мамуськи з колясками, бабульки з кравчучками, велосипедисти... Останні, зрештою, чи не найбільш небезпечні й у Ігоровому місті. Тут пішохода радше якийсь чувак на ровері зіб'є, ніж блатний на авто. «Краще хай збивають, ніж убивають», – казав завжди Ігор.

Допив, помив посуд та зі звичною важкістю в шлунок пішов на роботу. Біль у животі тривожив його вже довго. Надто довго, щоб просто приймати знеболювальне й тішитися, що допомагає. Радувало лише, що то, найімовірніше, не апендицит, інакше боліло б сильніше, ще й температура піднялася б. А так – перейде!.. Надто багато роботи чекало на слідчого щодня, а отже, часу бігати поліклініками й здавати ненависні аналізи не було. Це все він уже проходив і тому терпіти не міг лікарень, відколи повернувся з війни. А ще більше не

терпів Ігор несправедливості, за подолання якої й борювся в окопах.

***

Вона прокинулася зранку від настійливого дзвінка будильника. За звичкою, зразу ж випила чашку (не склянку) води. Таку велику, важку, настоящу за ніч біля ліжка. Де стільки рідини поміщалося в худому тілі на метр сімдесят зросту? Тим паче зранку? Тим паче тільки пролупивши очі?

Софія пішла у ванну, потім на кухню. Трішечки підігріла запарену з ночі вівсянку, вкинула туди дві ложки масла, заправила медом і, як завжди, почала смакувати під перегляд фейсбуку й інстаграму, знаючи, звісно, що так робити неправильно.

По сніданку наділа лінзи. О Боже! Софія дякувала людству за це нереальне відкриття щоранку, у ту ж мить, коли нарешті перетворювалася з незрячого крокта на зрячого.

Відтак – час макіяжу та одягу. Усе повинно мати довершений вигляд, адже вона – співробітниця обласної державної адміністрації, юрист. Туфлі тілесного кольору з нереальними для львівської бруківки шпильками ідеально личили. Загострені носики наче казали: «Геть! Ми тебе зараз навчимо любити закон!»

Іван щойно прокинувся, смачно потягуючись. Легкий цілунок у неголену щоку, фраза «Сніданок на столі», на плече – сумка з мобільним телефоном, помадами й ключами – і все – Софія, не озираючися, вибігла зі свого орендованого помешкання на роботу.

Дорога була недалекою. І це неабияк рятувало Софіїн мізерний дохід від зайвих витрат на добирання. Не те щоб Іван не давав грошей чи заникував їх, але хотілося мати власні кошти, які вона могла б спокійно витратити на помади й нові туфлі.

Робота... Хоча ні. Розставимо всі крапки над «і» одразу: чесне кріпацтво в ОДА абсолютно, узагалі, докорінно не сприяло збагаченню. От самі поміркуйте: з

ранку до вечора працюєш, потім – приготуй, прибери, купи, відпочинь – і все, день пройшов. А ще ці суди! Постійні, іноді здається, безперервні, позови, апеляції, касації, звернення, відповіді, знижки... Ой, останнє не про суди! Хоча ні. Шлях до роботи пролягав через самісінький центр, де біля одного з розкішних готелів містився не менш розкішний бутик брендового одягу, де, власне, і красувалася вивіска «Sale». Як же Софія хотіла бодай зайти туди! Просто переступити поріг. Але не сьогодні. Сьогодні робота. І вчора. І завтра.

Шпильки час від часу застрягали між деформованою бруківкою. Софія щоранку чортихалася на міську владу, мера, ЛКП і всіх-всіх-всіх, але не могла вчинити мудріше – іти на роботу без підборів, а вже там переуватися.

Зазвичай вир роботи поглинав Софію з головою. Її щоранку нудило, інколи навіть блювала. Спочатку гадала, що то проблеми зі шлунком і травною системою загалом. Потім грішила на тиск, адже Львів – місто, де знаходиш не лише щастя, але й низький артеріальний тиск. Звісно, дві філіжанки еспресо швидко ставлять на ноги. Був період, коли Софія думала, що вагітна. Але ні. На щастя Софії й Івана, але на зло для її мами, яка вже давним-давно виперла б доньку заміж у двадцять дев'ять, – нудило не від вагітності. Не те щоб Іван не хотів дітей від Софії. Хотів, звісно. Адже був старший на дев'ять років, мудріший, досвідченіший. Просто все було якось не на часі – треба, аби стабілізувалася ситуація в країні, у місті, у межах їхнього помешкання...

Нудило Софію від роботи. Від юридичного відділу обласної державної адміністрації. Від системи загалом і кожної ланки зокрема. Після закінчення вишу чорт затягнув її в ОДА, і, певно, тільки він досі не відпускав. Видавалося, що, здаючи диплом до відділу кадрів, Софія розписалася за це кров'ю. Скільки разів намагалася перевестися, звільнитися, змінити бодай малесеньку частину робочого життя, але жодна зі спроб не увінчалася перемогою. Натомість неодмінно супроводжу-

валася іншими процесами. Крахом – так. Жахом – теж. Відчуттям безвиході – безперечно.

Так було й цього ранку. Кінець жовтня. Погода тішила: морозно зранку, тепло вдень, уночі... Зрештою, яка різниця, як там уночі, якщо Іван щовечора зігрівав так, що не до розмов було. Просто сьогодні Софія сама була якась не та. Зранку каша вийшла недостатньо тепла, потім – лінзи пекли очі, а ще пізніше – підбор мало не зламався (І коли ті чортові вибори? Хоч щось зробилять!). День не склався одразу. Ритм не той. Фальшивий. А це зле. Дуже зле.

Вхід в ОДА снівся їй у нічних жахіттях. Нескінчені сходи на третій поверх, такий же безкінечний коридор та двері кімнати, яку вона ділила ще з двома особами. Якби отак, уявімо, усіх їх закрити тут, не просто так замкнути, а герметично – забити старезні вікна й двері цвяхами, а потім облили все це бензином... Хоча він зараз до холери дорогий! Можна чимось дешевшим. Так от. Забити, облили й підпалити... – тоді приміщення ОДА було б найстрашнішим місцем усієї країни! Можна було б знімати фільми, писати книги, приводити екскурсії... І тоді хоч якась користь від них була б! Бо поки їх реорганізують згідно з євроінтеграційними процесами, пройде ціла вічність! Думки про апокаліпсис установи перервала сусідка, яка молола нісенітницю, але якби не вона, Софія точно спалила б адміністрацію, яку ненавиділа, якої боялася і яку, як не крути, поважала.

***

– Ти чого такий кислий? – спитав Сашко слідчого, коли той переступив поріг кабінету.

Звісно, зазвичай неговіркий Ігор не зізнався, що його болить живіт і що замість води він випив термо-ядерної розчинної кави. Натомість бовкнув:

– Не виспався.

– Ясно. Добре. Спитаю, що там є нового. Якщо хочеш, пригощайся яблуками – купив у бабці. Казала, нічим не оброблені.

Перед Хорунжим ніби веселка замайоріла всіма кольорами, коли він побачив великий пакет наливних пахучих яблук. Саме вони тримали його на ногах і були сніданками, обідами, вечерями. Чомусь саме яблука стали для Ігоря першою, другою стравою та десертом. Певно, то ще з дитинства, коли малим допомагав татові поратися в саду. Гарний був час. Неймовірний сад і такий сонячний тато!.. Де то все поділося? Куди він, маленький хлопчик, з очима кольору весняної трави, так поспішав? У далеке майбутнє? У чудовий світ дорослих? Маячня. «Тоді б йому цього розуміння, що зараз», – із гіркотою думав Ігор, вдивляючись у вікно другого поверху й дожовуючи вже третє яблуко.

***

Минуло стільки часу, що Софія навіть боялася тієї цифри. П'ять років по закінченню. Майже стільки стажу і її стосункам з Іваном. Яюсь абсурдно. Зачарована п'ятірка. І наче, здавалося б, уже час виходити заміж, але яюсь все не вдавалося. Бо не кликалося. Бо не хотілося...

– Ти сьогодні будеш довго на роботі? – зателефонував Іван.

– Ще не знаю. Стільки всього! Якись папери, позови, звіти... Що тут роблять звіти?! Який чорт мені їх підсунув?!.. А що?

– Запрошую тебе на вечерю.

– Ого! Тоді я звільнюся якомога швидше. На котру бути готовою?

– О двадцятій.

– Гарзд.

– Тільки щоб не було так, як минулого разу! – налякнув Іван на постійні запізнення.

– Добре. Обіцяю.

– Цілую! Па!

Здебільшого Софія не забирала папери додому, щоб там допрацьовувати, але цей жовтень видався надто холодним та ще й неопалювальним. Тому сидіти в ка-

бінеті – то наче перебувати під дощем на мокрій лавці та, даруйте, із голою дупою. У Івана була дещо інша ситуація: він звільнився з органів та подався в приватну практику. Звісно, пропонував це й Софії, але та ніяк не наважувалася перетнути межу між життям й існуванням в обласній адміністрації.

***

Зміни завжди йдуть на користь. Навіть тоді, коли здається, що вони прийшли знищити життя, припхавши катафалк позаду. Зміни завжди диктують інше життя. І після них воно, насправді, може стати ні кращим, ні гіршим. Але все ж іншим. Хіба не заманливо бодай спробувати?

Софія декілька місяців не наважувалася довести до кінця те, що планувала вже кілька років, – переступити поріг кабінету директора із заявою на звільнення. Але нині, саме цього жовтневого дня, вона сказала собі, що досить. Тверде бажання нового й іншого, а ще призупинене в дії адвокатське посвідчення додавали їй впевненості в завтрашньому дні. Не стовідсоткової, звісно, але й той мізер дозволив розправити крила.

У кабінеті, ясна річ, стався скандал. Незадоволення. Шок. Стільки років разом, так добре спрацювалися, мали довіру, а тут на тобі! Так, він дуже розчарований нею! Так, вона невдячна й недалекоглядна!

Роздратований директор не знаходив собі місця. Він, звісно ж, не хотів відпускати, либонь, чи не єдину тямущу робочу одиницю, у якій дивним чином поєдналися вміння писати, відписувати, говорити, представляти й відстоювати інтереси. Софія знала, що в очах Юрія Степановича її єдиним недоліком були хіба що надто малі цицьки, а тому, на щастя, як жінка вона його зовсім не приваблювала. Але це вже інша історія.

***

Ігор відчував нутром, що ранок апіорі не може бути добрим. Тому повідомлення Сашка про те, що їм

доведеться їхати на розборки до антисоціальних елементів, аж ніяк не здивувало. Головне, щоб нікого не вбили. Хорунжий терпіти не міг убивств. Не через відчуття гуманності й безмежної любові до людей. Просто він надто багато бачив кровопролить. І навіть ставав безпосереднім їх виконавцем.

Більший подив натомість викликав дзвінок колишньої старости. І чому він досі пам'ятає, що її звати Таня? Навіть пригадав її теперішнє прізвище і те, що доньку звати Маруся.

– Ти приїдеш на нашу зустріч? То так, суто для своїх.

«Та здалося мені пертися до сирого Львова?» – подумав Хорунжий і хотів було відмовити, проте наступна фраза Тані розбила на найменші макові зернинки бажання відмови:

– Ти вибач, що довелося телефонувати на домашній. Добре, що взагалі віднайшли твій номер. Любов Іванівна з радістю продиктувала його. То що? Будеш?

– Так. Звісно, приїду.

Не те щоб Ігор був безхарактерним чи мав непереборне бажання знову побачити пики, повні пафосу й надмірності возвеличення гнилого «я».

Проблема була в іншому: якщо про зустріч знала мама, то, напевно, уже попросувала штани й сорочку. Навіть приготувала пару змінного одягу. Про всяк випадок. Виперти сина з хати хоч на день кудись далі, як сусіднє село, – то неймовірна пригода, сповнена надії на внуків та непогану невістку. Чорт із нею, із тою невісткою! Аби внуки були!

На фоні маминих розмов-нотацій вислуховувати чвари п'яних осіб було не так уже й погано. Усе пізнається в порівнянні.

***

Повернувшись незвично рано до помешкання, Софія зібрала волосся в немудру зачіску й довершила макіяж.

Намагалася тримати себе в руках. Чекати вечері від Івана – що порожньої маршрутки до «Кінг Кросу»: гіпотетично можливо, але здебільшого то межує з фантастикою.

Що він там собі придумав? Нехай просто вечеря. Тільки не освідчення.

Не зараз. Так невчасно й небажано заганяти себе ще глибше в сімейне життя... Вони й так живуть разом, ведуть спільне господарство. Більшого не треба.

Дзвінок Тані перервав тривожні роздуми.

Ясна річ, що рада запрошенню. Звісно, вона приїде. Згадати юність. А чом би й ні?

***

Ігор ніколи не був із тих, хто копірсається у своєму естві. Чи то забагато темноти має всередині й не хочеться зазирати в очі демонам, чи надто багато болю, чи просто обмаль часу, але психоаналіз і медитації – то не про нього.

Однак коли під слова мами про внуків сідав до відносно швидкого (для Японії, певно, та швидкість куркам на сміх) потяга до Львова, його охопила туга. А ще й до того різне почало спливати в пам'яті.

Замовивши в провідника вершину студентської насолоди – каву «три в одному» з вафлями «Артек» (у потягу «Чернівці – Львів – Ковель» колись неможливо було таке придбати), Ігор дозволив собі поностальгувати.

І згадати.

Хоч як боляче це й було.

Змінювалися краєвиди полів і міст. Потяг прямував до обласного центру, проте невеликі селища за декілька кілометрів від нього, мали набагато більше краси й щирості. Звісно, деякі будинки були настільки ошатними, що видавалися зовсім не сільськими, а великими панськими маєтками. «Люди вкладають гроші в стіни», – подумалося. Мабуть, це пережиток радянського минулого, коли доступним було все, але для обраних. А може,

то всього лиш давня княжа кров пробивається крізь століття й виливається в бажання будувати палаци?

Костел в Отинії виднівся з усіх сторін – настільки вдало й обмірковано була обрана локація. Проїжджаючи автомобілем через середмістя, храму не оминуть, під час подорожі потягом теж зачаровує велич будівлі. Костел, який височіє над усім, колись мав підкреслювати велич поневолювачів, що його збудували, над тими, кому насправді належала земля. А сьогодні він – тільки ще один спомин про те, скільки воєн вже бачили ці поля і скільки ще бачитимуть.

Місце біля вікна Ігор любив і в студентські роки. Яким безтурботним бовдуром тоді був! Скільки днів згайнував! Дівчата, гроші, одяг, алкоголь... Він заробляв і тратив. Заробляв і тратив... Тепер він розуміє, що всі ті атрибути, які колись видавалися невід'ємною частиною пафосу й визнання, насправді не були потрібними.

Треба було просто спинитись... Послухати поради й просто спинитися.

***

Був ранній ранок. Настільки ранній, що навіть півні ще не прокинулися. Софія була сита, одягнена й сповнена бажання переступити поріг квартири. Її лякало все навколо. Особливо автомобілі. Не так вони, як постійний шум від них. Раніше дівчина мешкала в приватній садибі в затишному й віддаленому куточку Львова, але тепер батьки вирішили відправити її в самотнє плавання, орендувавши однокімнатну квартиру в старій кам'яниці.

Софія очікувала, що вранішня прогулянка до університету хоч якось допоможе зосередити чуття на головному – красі міста і його людей. То був перший день у новому статусі – студентки.

Нові відчуття, які не вдавалось досягнути сповна.

Нові емоції й нові втрати, про існування яких вона ще зовсім не здогадувалася.

Перша пара. Перші усмішки. Ще такі щирі. Ще такі не куплені. І Софія – одна на першій парті. Ніхто не наважувався сісти туди. Здавалося, нікому не треба було того. Ну так. Навіщо?..

Двояку фразу першого лектора «Ви – еліта» перевав стукіт у двері. Хтось запізнився.

«Як можна запізнитися на першу пару в житті?!» – обурилася мовчки Софія.

– Сідайте, студенте, на першу парту. Вона, зрештою, не зайнята, – промовив лектор.

«Ей, а мене тут нема?» – знову про себе незадоволено подумала Софія.

– Сподіваюсь, я не багато пропустив, – прошепотів хлопець, сівши.

– Ні.

Так і почалося їхнє знайомство. Уже не дітей, але ще ніяк не дорослих.

***

– Слухай, скільки можна паритися? Здаси ти той модуль! Ну як не здаси, то перездаси! Життя на тому не закінчиться!

Софія щоразу чула одне й те ж від Ігоря. І щоразу її тіпало від його насмішок.

– Я тебе зараз гримну!

– Чим?

– Коментарем!

– Так? І по чому гримнеш? – лукаво усміхнувся Ігор.

– По печінці!

– А де печінка?

Будь-яке просте запитання, на яке знає відповідь навіть школяр, перед модулем завжди заганяло Софію в ступор.

Де та печінка? Направду, де?

***

Самі по собі речі – бездушні, моменти – не яскраві й абсолютно не затримуються в пам'яті, якщо їх не

присмачити чимось – емоціями, сподіваннями, людьми. Кава – просто вода з дрібно меленим порошком. Вона не має сили для емоційного фону. Але коли її робить хтось, кого волієш з'їсти цілунками, напій набуває абсолютно іншого смаку, аромату, значення. Його вже й не треба цукрити, адже сподівання, підсипані до напою, зробили свою справу.

Софія ненавиділа факультет. Якби була її воля, то підірвала б його. Обшарпані навіженими студентами аудиторії не приваблювали нічим, не приносили радості й щастя, не надихали навіть на слухання лекцій, не те що на їх фіксування. Парти були ще жажливіші: прикріплені до металевої основи лавки неможливо було присунути чи відсунути. Софія ледве вмещалася між столом і сидінням. Зрештою, як і всі інші студенти, але в неї таке унеможливлення запхати дупу породжувало комплекси щодо ваги.

Та в одну мить усе змінилося: факультет став більш привітним, стіни рівнішими, і парти вже не так тиснули... Софія дозволила впустити в душу Когось. Хоч як би її не лякала перспектива розбитого серця, але дівчина дозволила собі кохати.

Початки закоханості – наймагічніший і найінтимніший момент. Серце виривається, долоні пітніють, навіть слиновиділення посилюється – не від голоду, а від бажання цілувати. Непереборний інстинкт цілування лякає настільки, що навіть голос може пропасти.

Звісно, закохавшись, ти з усіх сил намагаєшся достукатися до тієї важливої людини. Інколи це виглядає смішно, інколи страшно, але найчастіше – по-дурному. І все від браку досвіду, років та адекватних порадників.

Софія обрала для себе інший шлях – мовчати.

Вона лише інколи кидала погляд на об'єкт бажання й ще рідше ловила відповідь на собі. Не хотіла відкривати світу своє серце.

Нехай собі живе в ній.

Він і так поряд, на відстані витягнутої руки. Він і так завжди біля неї, навіть коли фліртує з іншими.

Навіщо їй більшого, щирішого, взаємнішого, аніж дружба з ним? Особливо посеред навчального року, сповненого модулів, екзаменів та нервів?..

***

– Нам треба пройти практику, – констатував Ігор. Із його вуст це звучало, наче перекопати двадцять гектарів землі лопатою. Без ручки. Під дощем. У зимному листопаді.

– Треба. Не роби з того трагедію.

– Я не роблю.

– Я бачу. Чому тоді губи обкусав?

– Трохи нервую.

– Чому?

– А якщо мене направлять до прокуратури? Чи до міліції? Терпіти не могу всі ті «мокрухи»!

– Наче тобі одразу дадуть зброю, і ти підеш ловити злочинців!

– Може, і дадуть!

– Не сміши мене!

Остання, радше крайня практика в статусі студентства випала якраз у поліцейському відділенні.

Зрештою, для Ігоря то було закономірно – молодий і дужий парубок, трохи дитячий, без нормальної чоловічої щетини, що ще тільки росла, – повинен хоч трохи відчутти смак небезпеки. Але Софія? Їй далеко було навіть до щетини одноклассників, які взагалі не пізнали плотських втіх!

Для Софії то був шок. Що вона там робитиме?

– Мені страшно, – повідомила Ігоря, коли вони вже в одному з львівських відділів поліції чекали на капітана.

– А хтось казав, що все буде добре.

– Слухай, не смійся. Мені реально страшно... Цікаво, кого нам дадуть? Певно, якогось старого й лисого. Або просто старого. І вредного. Я не хочу!

– Ну то не йди.

– Ой, у тебе все так просто, що аж не віриться!

- Софі, не накручуй наперед. Буде все нормально!
- Я з ним нікуди не піду! Залишуся на цьому ж місці, – заманіфестувала Софія й сіла на лавку.
- Вітаю, практиканти. Я ваш керівник. Будемо знайомитись – капітан Луцький Іван Романович. Добре, що ви різні за статтю, – розрізняти легше. Треба допомогти з паперами, бо почерк у мене не дуже.
- Можна я! – викрикнула Софія мало не на цілий коридор – на противагу Ігоревій невпевненості й щоб змусити його хоч трішки приревнувати.
- Так, так. Тільки не кричіть так! Софія Андріївна?
- Можна просто Софія, Соня... Як вам завгодно.
- Гарзд. Прошу пройти зі мною, – промовив високий чоловік із широкими плечима, за якими можна було сховатися й навіть дуже комфортно себе почувати.
- А хтось казав, що не піде, – шепнув Ігор здивовано, адже Софія не любила, коли її кликали Соня.
- Ну, він не лисий і не вредний.
- Зате старий.